

V I N C U L U M

V Praze 7. července 1996.

Drazí spolubratři,

Chybí mi čas k delšímu psaní, ale poněvadž stále považuji za platnou naši smlouvu týkající se "Vincula Missarum", musím Vám oznámit úmrtí Mirka TVRDKA, který do tohoto společenství patřil, i Maxe KANDLERA, který se do něho sice nepřihlásil, ale právě proto potřebuje ještě víc naši vzpomínku.

Jako první umřel Max, křtěný na Maxmiliána, a to právě na svátek sv. Jana, 16. května. Kdo mu byli blíží, věděli, že byl už delší dobu churavý, začalo to cukrovkou a snad se to zvrhlo na leukemii. Měl život velmi komplikovaný, díky událostem, do nichž jeho život zapadl (narodil se v r. 1929 a byl vysvěcen na kněze v r. 1951) a které ho nemohly nepoznánat. Dlouhá léta nemohl působit jako kněz, pak uprchl do Německa, kde se nakonec dal inkardinovat do kolínské diecéze, v které také převzal péči o naše krajany. Kéž mu Pán vynahradí všechny ty svízele, které ho skoro po celý jeho život provázely! Jistě na něho všichni vzpomene.

Druhým, kdo nás předešel k Pánu, je Mirek Tvrdek. Toho asi znají všichni, kdo studovali v Nepomucenu a jistě i mnozí z těch, kdo se s ním setkali na různých schůzkách jak v cizině, tak v poslední době i ve vlasti. Po svém vysvěcení působil dlouhá léta v diecézi brixenské (nyní Bolzano-Bressanone), a jelikož byl svou předseminární přípravou stavařem, velmi obětavě nám pomohl i při rekonstrukci našeho domu pro mládež ve Svatém Martinu v casieském údolí. V posledních desetiletích byl profesorem v malém semináři v Dorf Tirol, a odtamtud rád navštěvoval svou rodnou českobudějovickou diecézi, které se snažil pomáhat nejen svými vědomostmi na tamní teologické fakultě, nýbrž i hmotně. Zemřel po dost dlouhém utrpení v bolzánské nemocnici Grieser Hof o svátku sv. Cyrila a Metoděje 5. července. Jelikož byl členem "Vincula Missarum", jeho spolučlenové za něho budou obětovat mši sv. Kdo ho znal, měl ho rád: což tedy sám Pán Ježíš? Ať se tedy za nás u něho přimlouvá.

Vinculum už tedy slouží jen na to, aby oznamovalo úmrtí? Toho bohdá nebude. A tak Vám chci nakonec oznámit, že žije nejen naše církev, ale i její - mohu se odvážit nazvat to srdcem? - i její semináře. Jde to vše pomalu, ale na Moravě povolání přibývá a v Čechách, chceme-li to vzít podle procent, to také není nejhorší. Dokonce i Nepomucenum začíná vzkvétat, tento rok tam bude výměna generací a snad začne už žít naplno. V příštím čísle budu moci oznámit přesnější údaje.

A tak vzhůru srdce! Vypadala-li naše církev jako příroda v únoru, kdy je ještě vše pod sněhem, pod nímž ale se začíná probouzet život, dnes se blíží k březnu takového roku jako je ten letošní, který si uchovává zimní překvapení, zdá se, až do léta. Ale ten život tu je a časem se projeví.

Proto nejen "requiem aeternam dona eis Domine", nýbrž i alleluja! Pán je blízko. V jeho lásce je s Vámi stále spojen

starý sazeč Vincula

Jaroslav Škarvada